

86. Derpå fick jag straxt se min hjord, Och lambs-
ungarne snälle Som dro wid sitt blomsterbord På sam-
ma rum och ställe, Se nu, sad' Gubben lemnar jag
dig der jag dig fränledde, Och glöm nu aldrig denna
dag, Ell' hwad på honom stödde.

87. Och härpå tog han mig i famn, Och tacka för
godt följ, Jag bad' en säia mig sitt namn Men han
mig det förddigde, Sen stulla han, trån mig igen,
Jag stanna amar och gwillra. Till denne min
utlesde Wan utur mitt sille tilra.

88. Sen satte jag mig ned och gret, Och omkade
den stade, Ut SINCLAIR så i hastighet Sndgon igen-
lade, Det war likwål en burtig Karl, En Kriagsbus
och en Hjelte, Som der raison fatt vilswa qwar,
Med Kyttler wål spånt bälte.

89. Ack! tänk war redlig Swenst uppå Den
Herrens Swänsta hjerta, Wång Hjeltes hjerta blif-
wa må Wot hans en liden ditta, Ja tänk uppå hur'
som han föll, Och hwem den getning gjorde Same
hur' han tytt i döden höll, Hwad säias just ej borde.

90. Derför' J Hjelte som ha mod, och hjerta us-
el bröste, Ack! hämnen MALCOM SINCLAIRS
Blod. Som Kyttler mordiskt öste. För öfrigt är jag
räddie Er Tilgifsven alla tider, Och slutar nu håll
som jag ser, Wår Sol i Skogen Prider.

Hjeltarnas Samtal,

Med
Den Tapre och Omistelige
Men

På sin hemresa ifrån Constantinopel, i
negden af Breslau den 19 Januarii 1739.
förrådeligen Mördade Swenske Ma-
joren wid Uplands Regemente
til Fot,

Den Wälborne Herren
Herr MALCOM
SINCLAIR,

Uppå
De Huswa Eliseiska Fältten
i de dödas Rike,

Berättade af Herden CELADON, Som af
en gammal obefant Gubbe blifwit öfver-
modeligen dit och dädan fördes
samma år.

Utsatt, tryckt hos Ernst Peter Sandqvist 1802.
Exemplar kostar 1 R. 6 Sk.

Dupl

Företal.

Hör Apollo! städ mig strifva,
Städ mig några rader gifwa
Fram för Sweets dyna Son,
Städ min ringa hand uprita,
Med en kall och bleker krita,
Några ord i swarta Ryn.
Hese Swenor strifa illa,
At Ebalia tiger stilla,
När som hon bör qwittra til,
Säga at hon wet ej gråta
När som hon hör rinna låta
Strider Ströden för Hjerte gill.
Erför fast jag är en Herde,
Utaf mycket ringa wärde,
Driflar jag mig ändock be,
Gå med dusand' klang frambara,
Swad til Major SINCLAIRS ära
Himlen mig har låtit se
Du vet wet mitt öga sålbe
Lärar, rådet så snart ibet smälde,
Och när SINCLAIR tumla luf,
Fast jag förut håstigt snyfsta,
För än nu ej kunnat lyfta
Futan up är mitt Skett-Luff.
Tid och stället d' sådana,
At man får så litet blån'ga,
In af det som är reelt.
Erför må man mig ursäcka,
At jag denna sak så äckta,
Mycket ej i ljuset stälte.
Erför un' mig nu then heder
At för Sweets fötter neder
Lägga denna halfwa (*) bidt;
Jag ödmjukt ibet förhoppas,
SINCLAIR lät min blommor knoppas,
På thet mull med kärlig pligt.

NB. Eher som står M. S. läses Major SINCLAIR
Och H. M. Hans Majestät.

(*) Ofullkomliga.

Sjunges som: En Celadon gaf Frögde, Rop, &c.

Sjoff när på ljuflig Blomsterplan Jag mib
na Lam utförde, Och satte mig som jag war
man, Eher jag dåst Lärkan hörde, Så kom
til mig en gammal Man, Berydd med Silfvers
Hären, Han såg mig ganska gunstigt an, Och
hållade god måron.

2. Hör, sade han: kom: Celadon, Jdg med
mig litet stycke, Edag från dig dina lappris blom,
Du skal så höra mycket Jag sed skapt nu, Lad'
Hjerten bort, Tog Gubben uti handen, och kom
me wi straxt innan dert Til obekanta landen.

3. Ett fastigt Begg milt för of war, Eher
jag rätt häpnat sörte, Men Gubben sade: I was
Karl, Wi så ej hignat böre. Säg? wet du ej
at welsighet, Har aldrig wunnit ära, Men ibet
emot Manhaftighet: Ses altid Kransar bära.

4. Här af så blef jag fuller stycke, Men ä
ter gen försträcker, När Gubbens Hand med
rättig Dyrck, At Bergers Port blef sträcker.
Jag wille rymt tilbaka; men, Han fattad' mig
i armen, Och sade: har nu så min wän Si bitt
ta uti barmen.

5. Jag måste ropo eller be, Eher hals bod
intet bera, Jag stult in, wi singo fi; I Berges
Gubbar flera, I dem jag dock alla stödde wi,
Emedan som the wiste, At the m Swans ut
rättig siäl: I Skrynkne lemman hyste.

6. Wi gingo thet snare förbi, I mörk Runt
ma Salar, Men singo derpå senast fi, Eder
Eller.

Lilje. Klädde dahlar. Och Lundar af Epprädse.
Trä, Samt Ceder, pryddes högder. Vi togoms
mot af en Allé, Som var af Linder bögder.

7. En ägta Sol med Silfver, Sten Och Pers
le Strålar höga, I klara wägen therpå sen Bes
gynne sig at löga: Hon Klädde präktigt Guld.
Modr uppå Algahe. Värger Och gjorde Himlen
klar och skär I höga Saphirs färgen.

8. Beredde Fogle. Swärmen nu Med gjäll. ljud
Silfver. tunga; För thesse guldne Purpur. Brud
Begynte til at sjunga, Christalle. Källan som urför
Demante. Klippan fullra: Hon wid sin klara up
gångs dörr Med pärl. böljor bullra.

9. Inunder hwar et skugg. rift trä, Gråhå
rige sig ddigde, Them Medjet satt uppå sitt End
Och med sin Mantel hölde, Och gaf, them Nec
tar utaf gull, Och them i Kärl. kyste, Med ett
ord sagt, Den Ort war full: Af alt hwad adelt lyfte.

10. Och sad jag: icke Gubbe hwad En säll
het tu mig ämnat? Jag är så hjertans nögd och
glad, At jag min Får har lemnat. Säg, får
jag icke här med dig Val om en buske lesma? Och
uti Himmelske nöje mig I swepa och inwefwa.

11. Men han mig swarad: Läre håll, Then
här skal bo och bygga, Han måste först på werl
dens bäll Eld odygden til rygga; Ty utaf alla
tu här ser är ingen som ej blämpat, Then ena
mindre, andre mer, Och henne förolämpat.

12. Här wid jag pustad ångsligt til, men fick
ej tid at tala; Ty sinnet föll mig i en grill, Och alt
för ljuftig dwala: Emot oss kom en täcker parck,
En Flör. Mäster. stycke, Ther Gudarna af frusen
marck, Had' gjort et Sommar. stycke.

13. Ther

13. Ther stodo Lagrar i 'gewär, Och flitade
för Solen, Ther under wärte röda bär, Som
prydde gröna Jolen, Ther stod en watten. konst
och gret, Så klara wattenet flödde; Så war sad:
Gubben hennes sed, Sen EMER den Tolvte
dödde.

14. Och är thet säfängt bjuda til, Beskrifwa
Denna prydnad, Med tyfhet jag här håldre wil
Bewisa Himlen lydnad, Dock kan jag ej förtiga
hwad Oss sen för nåde hände: Ed jag min ögon
nögd och glad är höga Slottet wände.

15. Före nämde Slottets Koppar. Port, en
hop Stål. Klädde Swänner, Redkommo ifrån
Waldurs ort. Helt trogna Martis wänner: Med
dragne pampar stodo wakt, At ingen skulle flis
wa, på Slottets sammets. Klädde präkt, Ell' blan
ka silfver. skiffwa.

16. Men tänk: så bistert som de här Med bleka
ansigt stodo, Och hotade med blankt Gewär,
Så tog de dock til godo, at gamle Gubben ledde
mig i deras förmak dyra, Ther et ungt Lejon
road' sig Et frogat Klot at styra.

17. Jag häpnad' nu långt mer än förr, men
sträcktes ändock mera, När Gubben lätte på en
dörr Af klara Silfret skära; Inför then samma
war en Sal, En Sal för alla Salar, Ther inne
Lusten war helt swal, Och ljuset som i Dalar.

18. Kring om et präktigt Silfver. Bord, tolf
Swenska EMER sitta, Som talte intet måns
ga ord, men Konga miner guto, The ätta sågo
gamla ut, The spåra intet spåde, The förra som
the dock förut från werlden gjordt astråde.

19. Then Nionde i thenna rad, tyck's ha ett
hastigt Sinne; Then Elonde sågs djerf och glad
Med

Med mod i Bröfket inne; Then Elfte war en rida-
ter Karl Han satt och räkna pengar, Han dente
ut, liksom en Gar, Til sina barn och drängar.

20. Then Tofte: war en jirlig, lång, Och wäl
upodptet Hjalte, Then man kund' se ei enda
gång Sitt Karla, Hjerta fälte. Hans ögon wor
ro oförträdte, liksom på unga brnar, Hans stys-
we näswar knytes lät, Som Rammar uppå
Bidenar.

21. Hans korta Hår, som ländes opp, Afbildade
en Krona, Som war at en så duftig Kropp,
En jirlig Hufvud-bona: Hans Armar, Ben
war full med mærg, Hans Skuldror utaf styr-
ka: Hans Länder wore liksom Berg, Och Mar-
mor i wår Kyrka.

22. Han satt ut en Swänker Råd, Ut blätt
påfabelt Kläde, Han hade Eigshuds Kjöllet oc,
Som aldrig låg i tråde, Och Handlat utaf sam-
ma slag, Som långt på armen räckte, Eror knapt
Mancherten satt i lag, Then styswe Kragen täckte.

23. Ett litet gehång tre finger bred; Wat
spånt på blida Råcken. En gruffig damp then
mängen ledt: Mediabla hela flöcken, Satt dragen
til en tredjedel, I ihetta gula bälte, Och wille ut-
ge then sin del Som träffa hennes Hjelte.

24. Joland så steg han up och gick, Med si-
na stöflor store, Som jutto uti Krigsmans Rik,
Och föga blanke wort. Han hade spåtar uppå
them, Så stora at the waga: At sådan fot och
Karla-lem, Med sina kringlor hwaaga.

25. Sin ganska store höge hatt, Den gyllne
knappen prödde, Han på sin Krönte Hidsa satt.
Sen stanna han och lydde: Hur kldmpa-wackien
flitade, Så at Gewären slamma, Man kunde se
han undrade, Do kom til dödsens kamrar. 26.

26. Straxt lättes blanka dörrer up, En Swän-
ker Karl framträdde, Med Ruten färgad hjelte-
kropp, Dock Miner intet rädde; Hans ansicht,
war med blod besögt, Nersablåd, trampat, slag-
git, Och bröstet som hans hjerta dölgit, Had' grof-
wa skott intragit.

27. Hans hjerna satt i håret flent, Jag ry-
fer ihet at nämna, Men glädes at ei dr försent
För himlen sådant hämna; Han hade spänd Pi-
stol i hand, Liksom han wille skjuta; Men dödsens
hårdt ätsnörde Band Besalten ider at sluta.

28. M. S. Han höllade på Swenskt maner,
Så Kongen nådigt swara: H. M. Och sad' wi
känne intet ehr, Hvem skulle I wäl wara? M.
S. Jag dr sad' han, en Swänsk Major, Mitt namn
dr Malcolm Sinclair, Min själ nu nyttig af mig
for Från hjertats wår och winklar.

29. H. M. Hur, sad' Kongen, bles ni dödd, Tu
tappre Krigs, Buß store? Tu äst i blod så färgad
röd, Liksom iu slagad wore, M. S. Jo, sade han:
Hans Majestät, En oförskänd Bellona, Har så
betalt the trogne själ Jag äst för Swerges Krona.

30. H. M. Ja så, sad' Kongen, men hör på,
Hwar war iu när tu dödde? M. S. Från Breslau,
något när en å, Ut mina ädror flödde. H. M.
Hvem mördat dig? M. S. Ser Ryffe män, Som
stulo af mig lifwet, Had' jag fått tid, jag them
igen, Skul' snälla pilar gifwit.

31. H. M. Ja så rå slåß wårt Swertige an, med
Ryffen uti Iswer. M. S. Nej Hans Majt, han
dr wår wän, så sagt, äminston bliswer. H. M.
Nej såg? men hwad för slag had' iu, I Bres-
lau til at göra, Säg, Ru wi tro at Keisar'n nu
Wil sig på oss försdra?

32. M. S. Nej men, det høres intet af, mit
Åfventyr var detta: Jag for til Sultan i sult
graf, Min Konungs wärf förrätta, H. M. Ah!
Sultan håll! håll SINCLAIR håll! God wänner
CAROL alla, Här är en Swäns från werld-
sens bäll, Som mördat nödgas falla.

33. Se hwat han står, Och bieden ned i strida
stridmar rinner, Ther kan man se en hjetle sed,
Som ej i döden swinner: Tänk på han kommer
från Turckit, Ah, låt oss så höra: huruled's
MARS sin dragne Pilt Nu brukar til at föra.

34. Straxt reste de sig alle Tolf Wår SINCLA-
IR at beståla, Som iheras blanka Silfver, golf,
Med röda fasten måla, den Efte sad': stig Hjel-
te hit til bordet med'n du talar, Lågg bort pisto-
len och tin-plit, Han tig ej mer hugswalar.

35. Ed klef han fram uti sin Blod: At han kring
benen stånkte, Ett Karla wäsend, Hjertemod, I
röda fättet blånkte. Then Tolfte sad': berättat
snart Hwad ser i våra Länder, Ett ärende och
öfwerfart, Somt hwad theruppe händer.

36. M. S. Jo, bdrjad han: wår Svea är en
Dame som istilla sitter, Och sina gröna lagrar skär,
Förmod af Fogle-qwitter, Hon dricker feldsens
söta win, Ut FREDRICS guldne kopper, Och
skådar med en hurtig Mine På sina blåa Troppar.

37. Och skal knapt någon hafwa sedt en så för-
nustig Flicka, Som fast han framdels sig beredt:
På gröna fiortel sticka, Har hon dock laddat
sinkt Gewär; Och lagt ut med sin sida, Så at
om nå'n skull gå förnär, Skal han i fallet bida.

38. Hon står sig som en Karl med Hatt, och li-
der ingen möða, Theß Purpur mun får ingen fatt,
Fast mindre les at kyssa, Mer än som hennes äck-

ta Man: Kong FREDRIC Store, Dyre, I
hwiakens trogna starka hand, Hon ansötrödt sit
Sire.

39. Och som Hon wänlig Mine wil se, Af alla
uppå jorden, Så täcktes Hon och nådigt gie At mig
the höga orden Red SINCLAIR, red sig til, och
far til Sultans warma länder, Tu wet wil wänslap
plågat har sen CAROL war i Bender.

40. En for jag stad i nödsta hast, Kom lyckligt och
tillbaka, Men åter bort på lyckans fast Min Ko-
nungs wärf bewaka. Kom lyckligt hit, förrättad
wål Hwad mig war budt göra, Fast owäns arga
salsta sid, Wil smdde-tal framsdra.

41. Då slogs: Sultan, och slås ännu med Ry-
sa Kessarinnan The gie hwarannan tu för sju
Dock lycktes Sultan winna, Och efter jag til
honom for, Straxt Ryska Hofwet gifva, At jag
på Swerges wagnar swor, Med Honom Pucen
wilga.

42. Man tillaf äfwen också sen, Och istan
ther med wiste: At mången Rys, båd' arm och
ben, För min skull plössligh miste, Och at jag
kund' Ei för min död Ther wåna folket lida, samt
at min klinga ofta flöt Uslad ut min sida.

43. Nu war jag rester ther ifrån, Til Breslau
andilla kommen, Hwardst ndr såsom min person
Af Amptet bles förnummen, Mig önskades en lyck-
lig fart Til Swänska Kongens Länder, Theß
jag och uptog för en art: Af Sweriges trogna
Wänner.

44. Men ndr jag sedan någre mit, på wagn från
Staden hunnit, for en af Sex lik som en pil för-
ut, then sen mig wunnit, Han kom tillbaka lade af

Och frågad hwad jag förde. För lustigt nytt till
Sveriges Land, Som Ryssa Cronan rörde?

45. Jag wiste af dem tämlig kort, Men fyra hans
Dragoner, The rökte mig af wagnen bort, Ursin-
nige Pultroner, Och refmo till sig alt hwad som
På papper war upskrifwit, Ther jag helt trogic
handlat om Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter til, Hwad mera
nytt jag hade, Jag teg ther på förbittrad still. Så
annan en strakt lade: Mig genom hustoud med ett
loo, Så at jag nödgas falla, Min Själ for bort,
mitt hjerte-blod Och krasier blesmo alla.

47. Sen högg de mig lem från lem, Gast hjert-
eat i mig pika, Man orsak har berömma them, som
utan til at kika, Förmådde skjuta mig ihjäl, Med
Ellofwa Pistoler, Then Fölske ligger ännu här För
Svenske Föls CAROLER.

48. Och således har ofskyldigt jag För owån miss-
tänkt blifwit, Jag har för samma sedt min dag
Och måst qvittera lifwet, Min själ war ännu als-
drig arg, På Ryssa Kejsarinnan, Dock Ryssar mig
som björn och warg Handterat härutinnan.

49. Och uppå ett förredligt sätt, Man mitt por-
trait utsände: Så at det skulle falla lätt, mig så hwat
jag anlände, Nu ha de så sin önskan fått, Dock kan
thet mig bugswala, Jag wet min Konung detta skäde
Är ofelbart bet . . . beklaga.

50. H. M. Men SINCLAIR hör, Den siste
CARL Till honom derpå sade: Säg: siä tu ej som
tapper Karl Dig wärja för slig skada? M. S. Nej,
sade Han: de röfwar bort, Som tjufwar wagn
mina, Och gjorde sen processen kort, och glömde
Mig at pina.

51. H. M.

51. H. M. Nu sad' Kong CARL: Wi såla
kan, thet hiertilge oss förröper; At en så buriga Karl
och Man Så hårda isar bröter, Och straffe Himlen
äfwen them, Som af titt blod sig sågnat, Ell' sandt
the mördare och män, Ell' them, försvarar, hägnat.

52. Men apropos håll SINCLAIR hör, Hur är
med Prutiska freden? Män tro i folket hjertat öde Till
tiden är förliden? M. S. Nej, nej, Hans Maj: tro
frött, Sultan har hårda nadsvar, Och felas söga
hwat tar fitt, Och osäme löfa jäfwar.

53. Ja men thet wor' lust höra så, The gamla tap-
pre Giddehar, ännu en gång med mod gå på, Och dö-
la Karla. Ndrar. Man wet at deras frutrd iä Ring
weriden ännu lucka, Och ingen är som icke swär
Sig kunna tijo tucka.

54. M. S. Hans Majestäts durckfurne hatt, Theß
tappa hwaga klinga, som sträcf i många tusend
satt, Thet skulle them så twinga, At hela hjertat up
och ned I bröstet skulle pika, Och thetas swärd på
Karla. led Begära blod at dricka.

55. H. M. Kong Stanislaus, Lära säg, Hur är
thet med hans löfa, Säg wandrar'n än så osämn
wda På löfens falska krycka, Säg wil ej någon
puissance Mer uppå honom tänka, Har så hans
sol gjort Alliance, Med mörket, mer ej blänka?

56. M. S. Hans Majestät Han lefwer nögd på
Lofens lägre säte: Och tror man han är söga bögd
Mer om sin Crona rddia, Dock törs jag intet gierna
se I ödets ödigbe lagat, Han sår henn' än en gång
kan se Om Himlen så behagar.

57. Män som man nu så talles wid, Så böredes
litter bullra, Och utför fönstren sägs thet ned: Helt män-
ga wagnar fullra, Man sporde gemast ho det war? Och
bleka wacken swara: En ganska stor Minister Kar är
kommen här at wara.

58. M.

58. En kom straxt in i sin Audience, Hans sat the snart afgjorde, Sen slog han up sin reverence för heta Konga-borde, Gick derpå ut en an kom in Och för sitt Hof agera Så framt at man theß stolta mig Och slughet admirera.

59. Ja hwart er Hof af Japhets land Här hade en Minister, Som med helt mjuka kärleks band, Skull' binda alla twister, Och hwar och en kom till förhör, Så snart thet honom borde Men ingen insde theras dörr Okallad tråda torde.

60. Här war en Kasserlig och Frans, Samt Engelsk, Preuss och Rysser, Här war Itallensk och Spanisk, Hollensk samt Dansk och Tysser, Ja jag kan sannerligen ej Mig alla nu erhindra, Men alla syntes utaf mej I Guld och Silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort, At jag ej kunde höra Hwad theße Herrar talte fort, Ell' thet till sinnes föra: Dock smög jag uti Skuggan fram så snart en tala börjde: Som sad' sitt Hof fått hjerter fram Af alt thet SINCLAIR förgde.

62. Och talten liksom man förut, Skull' trode thet Hofwet wille, och SINCLAIR på sitt lif sig slut Och nödgades bli stilla Han ropar mycket om honneur Om adelt Christligt sinne, Och at theß Hof alt ärbart gjde för werldens friska minne.

63. Han declarera den infam, Och Hofwets Rang omärdig, Som intet hade blögd och skam At stå en så förfärdig, Och när han ännu talat ut, Så förde han uppå foten, Och mente med sin föra trut nu lagat bot för soten.

64. Man tog hans talan gunstigt upp, Med helt förstatte miner, Man log at tofars fria lopp Och tungans styfwa Linier Sitt tacka Man en kärlligt för the målade Duceurer, Som han så pinnigt them nu gjde af alla slags Coleurer.

65.

65. Just nu steg CARL then Följes hört, tog SINCLAIR uti handen The gingo nu och innan fort, Edags de på gröna Landen, De gick tankfulla up och ned I wackra gånger gröna, at the om wigtigt taltes wid Man kunde se och rona.

66. Man kan ej weta hwad det war Hwarom the Raisonera, Men stundom sågs den Store CARL Sig litet Alterera. Omsider kommo the igen Så CARL den Elste fråga, hur står det till min Son och Wän? Ett hjerta står i låga.

67. Å Bagatell, sad' han min far, Jag utaf ärrä brinner, At se om MARS thet upp' å Karl Och om han Fransar winner, Jag wil mig laga til gå upp, Bli borta några dagar, Och föra an min Hjertes Tropp Så at . . . Braka.

68. Kom SINCLAIR, sad' han, kom följ med Wi sku, för ro sku pröfwa, At bryta stål, som ru ut red och styfwa Karar söfwa, Wår SINCLAIR genast färdig war Helt tropp med sika trägor, Han tog en Air som modig Karl, Och dölgde sina plågor.

69. Allt wäsend, sad' Kong CARL skal bli, Friste Bugar uti Norden, Wad' Sol och måne skal så si, Förändring uppå jorden, Kom SINCLAIR ldt och här gå upp och genast stå til Torum, och rida bring i fullt galopp På Martis flinka forum.

70. Den Elste tog den Följes satt, Rätt som han skull' marchera: Och sad' min Son; wi ha' god natt från werlden tagt an mera, Om tu nu skulle komma här, Wor ingen som sig kände, I hela wide Sveriges Län, Ell' tankan på sig kände.

71. För öfrigt drar wår Wäg sin Bror och Swäger FREDRICH Store, Går alting omförg så jag tror, Om tu thet selskaper wore, Så skal det vara aldels er: Tu kanner och ULRICA sin Ört her theför kom och sit Ej efter oro fila.

72. Jag

72. Jag menar nu må vara mått Af slika sura druf-
vor, Som hade knapt på Thronen trätt. För'n owan-
nen sig trugat, Ut gå med sig på såttet ut Och fast
han grusligt tappat, Så had' han dock så när en flut
Borrismitt af sin Rappa.

73. Sen fick du ej till Sverige se, För'n fort för
än du dödde, Då du tolf år och tvenne tre sig på sin
Klinga stödde, Nu är du kommen ut ro, Blif då för
Guds skull stilla, Låt ihem som nu på jorden bo, På
slika saker grilla.

74. Vid dessa hufwa Faders ord Straxt So-
nens ågon rullade, The stego åter till sitt bord, Och ar-
mar fästigt bunns, Ja, sade han, min hufwa Far,
Jag wet väl jag är dödd; Men för den kärlek som
jag har Till Sverige, jag döck blöder.

75. Jag wet hwad hjerta, Kraft och mod, Jag i
Solbaten satte, När jag mitt för hans ågon stod, Och
jelt i fästet fatta, Och ther jag red för Ryttariet: Ther
wäxte mod i bröstet, Ther drog en Carl's arm sin plit
Och blod på marken dste.

76. Hielt GUD, jag kan ej utän gråt Och tärar
mig påminna, Då jag och Rensköld följdes åt wäl
Marwa kransat winna, Ther blåst' alarmes ut gin-
go på, Så Solen hufwud staka; Och Cronstede
stjod, Så Bergen blå begynte till at knaka.

77. An duna slag, an Clischoix på, an Cracau,
Lemberg flera, Mon tappre Swenske Buzar blå
Ej ther Souverain regera? Augustus måste ju af
Thron När som han såg min Klinga, Och nu,
Ther kan milt hjerta twinga.

78. Fast mången spette at min Sol sig bergde
wid Pultawa, Och seg inunder mörket Pol, at kida
sig begrafwa; Så tro mig frukt had' Fredrichs-hall
Mitt till så brått ej ändat, Had' mina grafwa Sips-
kens knall Wäl nya Solar ändat.

79. Men nu är såfångt tala om The förra friska tis-
der Wi weta dock ej huru som Man nu på jorden
strider, Dock önskar jag mitt Sverige godt, Jag
som thes Konung varit, Och kläde för samma män-
ga stätt När jag i Fält har varit.

80. Så må då wäl I Buzar blå, I Lejon uti
Norden, Låt se I alltid på Er stä, Och ägen Norra
Jorden: Jag tackar Er för hwar en dag, Jag Eder
Commenderat, För I gå på i mina slag, Och
welo ingendera.

81. Satt SINCLAIR i ett rum och stett, Satt
Wärjan i sin stida, Och bar då Himlen mycket glets
Hwarmed wi tiden lida, Wi äga ju en Guda-frögd
I våra Himla-Salar, Wärlt Läger är af nöjet böge
I tacka Eljes Dalar.

82. Af denna Hielen ifren swann, Hans gramma
är ej sågos, Han sig förnyad genast fann, Hans kropp
ej mera plågas, Fast han i werlden hurtig war Och
kunde tycken winna, Hwar han dock nu en annan
Karl, Som wi en gång sku finna.

83. Straxt steg wäl SINCLAIR i ett rum, Som
klart af pärlor lyfte, Ther mötten Hieltar samna
om Och honom kjärligt lyfte, Derjemte sågs i båda
klär, På Silkes-klädder Thronen, Högborne adls
som Sewde har burit för tre Cronor.

84. En Guda-lust fringswadsnade, Och allas hjer-
tan nöjde Jag stadar det jag bäsade Och mig till
marken böge, Jag knäpte mina händer hop, Och
wördsamt gratulera Wäl underdänig sucl och rop
Dem som så wäl regera.

85. Sen tog mig Subben med sin hand Och förde
mig tillbaka, Jag gret at mina lefnads-hand Förhino-
drad' mig at smaka Et sådant nöje, som här war för
dem som wäl ha lefwat, Och efter drans Crona rat
med fulla krafter sträfwat.